

Selma och spåret till ladan

Mormor Ulla

Den här boken tillhör

Välkommen till den här exempelboken! Den är gjord precis som din egen blir, av fotona och valen som visas intill, och visar hur en berättelse från Saga till dig kan se ut. Bläddra, läs och föreställ dig ditt barn som hjälten i sin egen saga.

Sommarlovet hade börjat på landet hos mormor Ulla. Selma satt på trappan med sin bok, medan lillebror Ture vattnade en kruka. Han vattnade mest stenen bredvid också.

”Stenen är törstig!” sa Ture.

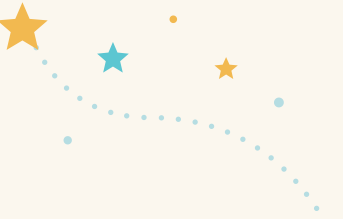
Mormor Ulla ställde fram frukosten på bordet i trädgården. Morris strök runt hennes ben och lät sin lilla bjällra klinga.

”Efter frukost kan vi plocka blommor,” sa Selma.

”Och jag kan vara blomsterchef!” sa Ture.

Morris hoppade upp på bänken och tittade mot ängen. Allt var lugnt, varmt och fullt av fågelsång.

När mormor kom ut med en skål mjölk, var Morris borta.

”Morris?” ropade hon mjukt. ”Frukosten är klar.”

Ingen grå katt kom tassande. Bara en humla surrade förbi smörblommorna.

Selma lade undan boken. Hon tittade under bordet, bakom vedhögen och i rabatten. Ture kröp in under en tom korg.

”Jag letar i kattgrottan,” sa han.

Mormor Ulla försökte le, men hon såg mot ängen. ”Hon brukar alltid komma när hon hör skålen.”

”Vi hittar henne,” sa Selma. ”Vi letar ordentligt.”

Då satte Ture på sig sina gröna stövlar, fast han redan hade dem på fel fot.

Bakom salladsländet böjde Selma sig ner. I den mörka, fuktiga jorden fanns små avtryck.

”Tassar!” sa hon.

Ture höll sitt förstoringsglas så nära marken att näsan nästan nuddade jorden. ”Jättestora tassetassar!”

”De är Morris tassor,” sa Selma. ”Se, här är hennes vita framtass.”

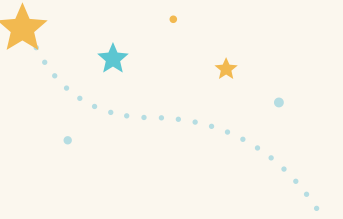
Ett litet grått hår satt fast på en bönplanta. Selma pekade mot grinden.

”Spåret går ditåt.”

Ture reste sig snabbt. ”Jag är letarchef!”

De gick försiktigt, steg för steg, så att de inte skulle trampa på ledtrådarna.

Vid grinden hade något fastnat i den gamla träspärren. Det var ännu en liten tofs grå päls.

”Morris har gått ut,” sa Selma.

På andra sidan låg ängen med högt gräs och blåklint. Några blommor var nedtryckta som en liten slingrande gång.

”Hon kanske plockar blommor som du,” sa mormor Ulla.

”Katter plockar inte blommor,” sa Selma, men hon log lite.

Ture plockade en prästkrage och räckte den till mormor. ”Den här kan vara en ledtråd.”

”Den är en fin blomma,” sa mormor. ”Men vi fortsätter att titta noga.”

På ängen var jorden torr och spåret svårt att se.
Selma stannade. Gräset vajade åt alla håll, och små
blommor gömde marken.

”Nu är tassarna borta,” sa hon.

Ture tittade allvarligt på sina stövlar. ”Jag kan göra
nya tassar.”

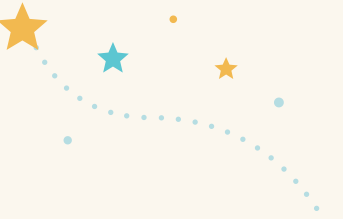
”Inte just nu,” sa Selma. ”Då blandar vi ihop spåren.”

Plötsligt såg hon en liten lerpöl vid en sten. Där fanns
tre tydliga avtryck, sedan ett fjärde med en vit tå.

”Där!” ropade Selma. ”Morris gick genom leran.”

Ture klappade händerna. ”Hon lämnade oss ett
kattbrev!”

Lerspåren ledde till ängens kant. Sedan tog de slut igen.

Selma kände hur det pirrade i magen. Tänk om Morris hade gått långt bort? Den röda ladan såg liten ut på andra sidan staketet.

Mormor Ulla lade en hand lätt på Selmas axel. ”Du har hittat många ledtrådar redan.”

Just då såg Ture något som glimmade i gräset. Han höll upp en liten grå fjäder.

”Kattfjäder!” sa han.

Selma fnissade. ”Det är en fågelfjäder. Men kanske jagade Morris en fjäder som blåste mot ladan.”

Vinden rörde gräset i samma riktning.

Vid staketet fann Selma en smal gång där gräset var vikt neråt. Den gick rakt mot ladan.

”Men grinden är stängd,” sa mormor Ulla.

Ture lade sig på magen. ”Här finns en liten dörr!”

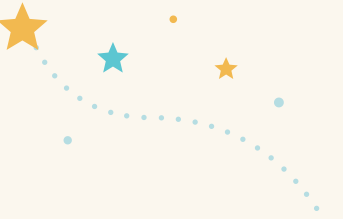
Under den nedersta brädan fanns ett lagom stort hål för en katt. Bredvid låg ett grått hårstrå och en liten droppe torkad lera.

Selma tittade mot den halvöppna ladudörren. ”Morris måste vara där inne.”

”Ska vi ropa?” viskade Ture.

”Vi kan gå tyst först,” sa Selma. ”Kanske vilar hon.”

I ladan luktade det hö och solvarmt trä. Ljuset kom in i tunna strimmor genom springorna i väggen.

Selma såg ner på dammet vid dörren. Där fanns nya tassavtryck.

”Vi är nära,” viskade hon.

Ture viskade ännu högre: ”MORRIS!”

”Lite tystare,” sa Selma och log.

Tassarna gick förbi skottkärran och fram till en gammal stege. Där försvann de bland höstråna.

Selma lyssnade. Först hörde hon bara en duva på taket. Sedan kom ett mycket litet ljud.

”Pip,” hördes det. En gång till: ”Pip, pip.”

”Det låter inte som Morris,” sa Ture och höll händerna för öronen.

”Nej,” sa Selma. ”Det låter som väldigt små katter.”

Mormor Ulla tände en gammal lykta, fast solen fortfarande lyste utanför. Det blev lättare att se upp till höloftet.

En tuss hö föll ner från kanten. Sedan hördes Morris bjällra: kling, kling.

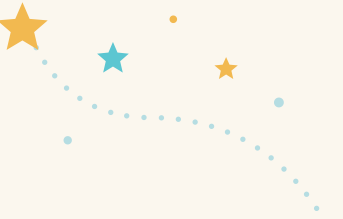
Selma pekade. ”Hon är där uppe!”

Stegen var gammal och brant. Selma ville skynda, men hon stannade.

”Mormor, kan du följa med?” frågade hon.

”Självklart,” sa mormor Ulla. Ture började räkna stegpinnarna.

Höloftet var alldeles gyllene. I en mjuk grop av hö låg Morris.

Men hon var inte ensam.

Tre pyttesmå kattungar låg tätt intill henne. En var grårandig, en hade vit nos och en var nästan helt grå. De pep och sträckte sina små tassar.

”Tre!” viskade Selma.

Ture höll upp tre fingrar. ”Morris har gjort bebiskatter!”

Morris såg på dem med sina gröna ögon. Hon verkade trött, men lugn. Bjällran på hennes halsband klingade nästan inte alls.

Mormor Ulla satte sig på huk en bit bort. ”Därför ville hon vara i fred.”

Selma ville klappa de små kattungarna, men hon såg hur Morris lade tasserna runt dem.

”Vi kan titta,” sa Selma till Ture. ”Och låta Morris bestämma.”

Ture nickade mycket försiktigt. Han lade sin prästkrage i en tom glasburk bredvid höet.

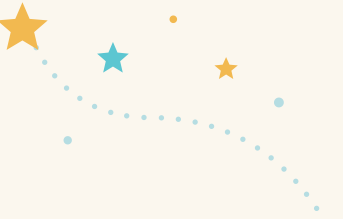
Mormor Ulla ställde en skål med vatten en bit bort. ”Det här kan vara bra för en trött mamma.”

Selma öppnade sin bok, men läste inte. Hon tittade på de små magarna som steg och sjönk.

”Det var därför hon följde fjädern,” sa Ture.

”Kanske,” sa Selma. ”Eller så letade hon efter den bästa platsen.”

På eftermiddagen gjorde Selma och Ture en blomsterkrans. Selma valde blåklint och prästkragar. Ture valde två grässtrån, en maskros och nästan en pinne.

”Det är en fin krans,” sa Selma.

Mormor Ulla satte en liten skylt på ladudörren: LUGN HOS MORRIS.

”Så ingen råkar störa henne,” sa hon.

Ture tittade upp mot höloftsfönstret. ”Vi hittade henne fast tassarna tog slut.”

Selma band ihop sista blomman. ”Vi tittade efter allt annat också.”

I ladan hördes ett svagt kling från Morris bjällra.

När kvällen kom gick de tillbaka till stugan med blomsterkorgen mellan sig. Ture höll Selma i handen, fast han sa att det bara var för att inte tappa sin maskros.

”I morgon får vi se kattungarna igen?” frågade han.

”Om Morris vill,” sa mormor Ulla.

Selma såg tillbaka mot ladan. I fönstret syntes Morris som en mjuk grå skugga i höet.

Selma tänkte på tassarna i jorden, den nedtryckta blåklinten och det lilla pipet i ladan. Hon hade inte bara hittat Morris. Hon hade hittat något nytt att ta hand om, på lite avstånd.

”God natt, Morris,” sa hon.

Selma och spåret till ladan

När Morris försvinner en sommarmorgon hos mormor Ulla, blir Selma och lillebror Ture ett alldeles eget spanargäng. Små tassavtryck, böjt gräs och ett svagt pip leder dem till en varm överraskning i ladan.

sagatilldig.se

